

Zasvetijo se mu mahovi,
rosni od mesečine,
zelenozlati hrošči,
vrtovi vodnih lilij
in bežeče ribe.

Kadar je svet meglen
in se pričinja deževje duše,
išče le tisto, kar je skrito,
kar je v daljavi, v zastrti luči,
vabijo ga večerna mesta
na pobočjih pričakovanja.

In tedaj, ko je nebo plitvo,
začuti, da so v globini
zakopane skrivnosti,
žare, posvečene s smrtjo,
vrči, posvečeni z življenjem.
krhke steklene posode, neznane dišave,
marmorni kipi, stari bogovi
zemlje.

In zgane se mu v prsih,
in sredi poti začuti,
kako se vrača
k sebi.

OSVETLJEN S SENCO

Jože Udovič

Osvetljen s senco
stojim začuden
v nemem jutru.

In čutim jo, pradavno,
vsevedno, vseobsegajočo,
ko se pretaka
v žilah sveta:
iz vode v kamen,
iz kamna v zemljo,
iz zemlje v nagnjeno
drevo telesa.

Čutim jo med plastmi,
v grmadah skal,
v ječečih skladih.
Nekoč v svetlobi
pojoče morje
je tu okamenelo,
in med plastmi so skrite
davno zveneče školjke,
iskrive perutnice,
med njimi spijo stisnjeni
metulji sanj.

Senca v zemlji,
senca v sredini luči.
Siva usta dneva
ponavljajo:
Pege so na soncu,
pege so na soncu.
In plamení temačni ogenj,
goreča noč...

TA ČISTI DAN

Jože Udovič

V tem dnevu,
v tem jasnem,
čistem dnevu,
bom legel v pesek,
v pesek, bel ko čipke,
in ležal v njem,
v svetlobi,
ki me bo umila,
da bom prosojen,
da bom lahak ko senca.

In po zeleni travi dneva
naj pridrvi bel jelen,
bel jelen
z gorečimi rogovi.